

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozen dne X
státní příslušnost X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2025, č. j. CPR-23697-3/ČJ-2025-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobce je povinen zaplatit České republice – Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce v Liberci, soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 5. 2025, č. j. KRPL-52053-39/ČJ-2024-180026. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), povinnost opustit území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a stanovil dobu k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobci bylo v minulosti zrušeno povolení k trvalému pobytu v návaznosti na jeho trestní odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 13 let za drogovou trestnou činnost. Po jeho podmíněném propuštění mu byl vydán výjezdní příkaz, který nerespektoval, a ve dnech 22. 5. 2024 až 23. 5. 2024 žalobce pobýval v ČR neoprávněně. S ohledem na okolnosti případu nebylo přistoupeno ke správnímu vyhoštění, nýbrž k uložení povinnosti opustit území jako mírnějšímu opatření. K otázce tvrzeného otcovství k dceři žalovaný uvedl, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalobce nebyl v rodném listu zapsán jako otec, a mezi žalobcem a dcerou proto neexistoval právně uznaný vztah rodič-dítě ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Ani případné budoucí uznání otcovství by samo o sobě neznamenalo, že žalobce nemusí vycestovat, neboť žádost o pobytové oprávnění by musel podávat ze zahraničí. Žalobce začal tento rodinný vztah prosazovat až po ztrátě pobytového oprávnění a po propuštění z výkonu trestu, přičemž žalovaný v tom spatřoval účelovou snahu oddálit povinnost vycestovat.
3. Žalovaný k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, zdůraznil, že již zvolený typ opatření představuje nejmírnější postup vůči neoprávněně pobývajícímu cizinci, neboť s ním není spojen zákaz opětovného vstupu. Nepřiměřenost by přicházela v úvahu jen ve výjimečných situacích vyžadujících nezbytnost přítomnosti cizince na území. Žalovaný zohlednil tvrzené rodinné vazby (soužití s družkou a dospělou dcerou) i zdravotní stav žalobce (cukrovka 2. typu), avšak uzavřel, že z podkladů nevyplývalo, že by zdravotní stav žalobce byl natolik závažný, aby znemožňoval návrat do země původu nebo vyžadoval péči, bez níž by se neobešel. Žalovaný hodnotil podporu ze strany družky a dcery jako běžnou rodinnou pomoc. Zároveň poukázal na to, že žalobce sám uváděl, že mu ve Vietnamu nehrozí nebezpečí. Vazby, jichž se žalobce nyní dovolává, se fakticky prosadily až po jeho propuštění z výkonu trestu a po zániku pobytového oprávnění. V minulosti byl žalobce ženatý s jinou ženou.
4. Do úvah o přiměřenosti žalovaný zahrnul i trestní minulost žalobce (6x trestán, závažná drogová trestná činnost) a dovodil převahu veřejného zájmu na tom, aby na území pobývaly pouze osoby s platným pobytovým oprávněním. Ani případná absence zázemí ve Vietnamu žalobce nezabavuje povinnosti vycestovat. Z podkladů však vyplývá existence příbuzných ve

Vietnamu. Žalobce hovoří vietnamsky, česky nikoli. Rozhodnutí představuje zásah do životní situace žalobce, současně jím však končí protiprávní stav neoprávněného pobytu. Uložené opatření nebrání žalobci v budoucnu usilovat o návrat na území, byť bude jeho situace vzhledem k trestní minulosti problematická.

5. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalovaný byl povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení nabízí minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém rozhodnutí zabývat. Nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo vůbec. Rozhodnutí žalovaného neobsahuje úvahu o přiměřenosti, jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců. Tím došlo také k porušení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jelikož žalovaný se nepokusil zjistit skutečný stav věci a své rozhodnutí ve vztahu k přiměřenosti řádně neodůvodnil. Ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena též v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 As 102/2013, uvedl, že protiprávní jednání stěžovatele na území ČR souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, a nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.
6. Žalovaný nepodložil své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, resp. že se jedná a postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce žije na území České republiky 45 let, je zde integrován, žije zde s družkou X a dcerou, která má české státní občanství. Má zde i syna X, který je rovněž českým občanem. Ve Vietnamu již nemá žádné zázemí. Ve vztahu k dceři je v současnosti vedeno řízení o popření otcovství, neboť jejím biologickým otcem je žalobce, což bylo prokázáno DNA testem. Správní orgány pochybily, když nepřerušily správní řízení do vyřešení otázky popření a určení otcovství dcery. Taktéž nebyl zohledněn zdravotní stav žalobce, který trpí cukrovkou 2. typu a musí si pravidelně píchat inzulin, s čímž mu pomáhá družka. Správní orgány ignorovaly posouzení možnosti návratu z Vietnamu zpět do ČR za situace, kdy žalobce má trestní minulost a je v pokročilém věku.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Uvedl, že žaloba se týká přiměřenosti rozhodnutí, což je otázka, kterou se v napadeném rozhodnutí náležitě zabýval.
8. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 23. 5. 2024 se žalobce bez oprávnění k pobytu dostavil ke správnímu orgánu I. stupně. Bylo s ním zahájeno správní řízení ve věci správního

vyhoštění. Žalobce uvedl, že do ČR přicestoval v roce 1980, má zde dvě děti – syna X, nar. X, a dceru X (X), nar. X, oba české státní příslušnosti. Žije s vietnamskou družkou X a uvedenou dcerou. Má cukrovku, kvůli níž si musí aplikovat inzulin, jiné obtíže nemá. Ve Vietnamu mu nehrozí žádné nebezpečí. Pobytovou kontrolou bylo potvrzeno tvrzené soužití. Opisem z evidence rejstříku trestů bylo zjištěno, že žalobce zde má 6 záznamů. Byl odsouzen v roce 2004 za porušení předpisů o nálepkách k označení zboží, dvakrát v roce 2012 za maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, pro tentýž trestný čin byl odsouzen i v roce 2013, dále v roce 2013 za zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby se způsobením značné škody a nakonec v roce 2017 za nedovolenou výrobu a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Za posledně uvedený trestný čin byl odsouzen mj. k trestu odnětí svobody na 13 let nepodmíněně.

10. Správní orgán I. stupně založil do spisu rozhodnutí, jimiž bylo žalobci v důsledku posledně uvedeného odsouzení zrušeno povolení k trvalému pobytu. Provedl také výslech žalobcem označené družky a dcery, které potvrdily soužití s žalobcem. Dcera považuje žalobce za svého otce. Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce, že namísto řízení o správním vyhoštění s ním nadále povede řízení o uložení povinnosti opustit území, a po vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim vydal shora označené prvostupňové rozhodnutí. K odvolání žalobce přezkoumal zmíněné rozhodnutí žalovaný prostřednictvím žalobou napadeného rozhodnutí.
11. Podle § 50 a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
12. V daném případě dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce by představovalo nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, proto rozhodl pouze o uložení povinnosti opustit území. Žalovaný jeho rozhodnutí akceptoval, byť uvedl, že si v případě žalobce dovede představit i rozhodnutí o vyhoštění. Uplatněné žalobní námitky směřují v podstatě výhradně k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce. Soud však žalobu důvodnou neshledal.
13. Přestože žaloba napadá nedostatečnost zjištění a posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí, sama v podstatě neobsahuje popis okolností, o nichž by správní orgány nevěděly a nevzaly je v úvahu. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že ty se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývaly, ať již prvotně v rámci volby použitého opatření (nevyužití správního vyhoštění, nýbrž opatření mírnějšího), nebo sekundárně v rámci přímého hodnocení dopadů povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobce. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců přitom nepředstavuje povinný výčet kritérií, která musí být ve správním rozhodnutí nutně vypsána s bližším odůvodněním ke každému z nich. Správní orgány se logicky mají věnovat těm zde uvedeným kritériím (popřípadě i jiným faktorům), která v konkrétně řešené věci vyvstanou jako relevantní. Je přitom především na samotném

cizinci, aby podstatné okolnosti svého soukromého a rodinného života správním orgánům vyjevil, neboť je to on sám, kdo zná tyto okolnosti nejlépe.

14. Pokud žaloba zmiňuje, že v tomto ohledu nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, sama nekonkretizuje, jaká skutečnost takto nebyla zjištěna. Správním orgánům byla známa dlouhodobost žalobcova pobytu v ČR a s tím související věk žalobce, bylo jim známo soužití žalobce s družkou a dospělou dcerou, která je státní občankou ČR (včetně probíhajícího řízení o popření otcovství), i to, že žalobce má v ČR také dospělého syna. Zejména tyto rodinné vazby akcentuje žaloba nejvíce, nicméně po seznámení s napadeným rozhodnutím musí soud konstatovat, že žalovaný se jimi obsáhle zabýval. Jeho rozhodnutí proto nelze označit za nepřezkoumatelné.
15. Také s věcným posouzením otázky přiměřenosti, které žalovaný provedl, se zdejší soud ztotožňuje. Vzhledem k tomu, že žalobce strávil v ČR významnou část života a má zde rodinu, musí být napadeným rozhodnutím ve svém soukromém a rodinném životě nepochybně zasažen. Také proto přistoupil správní orgán I. stupně k překvalifikování věci, a nerozhodl tedy o správním vyhoštění žalobce.
16. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, uvedl, že: *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“*
17. V řešené věci se o takovou výjimečnou situaci nejedná. Napadené rozhodnutí totiž sice představuje pro žalobce zásah, nikoli však nepřiměřený. Na druhé misce vah totiž stojí nejen žalobcův samotný neoprávněný pobyt v ČR, odhlédnout však při posuzování přiměřenosti nelze ani od žalobcovy bohaté trestní minulosti. Ta nejenže zesiluje zájem na žalobcově vycestování, neboť žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, ale je také důvodem zeslabení žalobcových rodinných či dalších soukromých vazeb v ČR. Byl to totiž sám žalobce, kdo si svou trestnou činností způsobil několikaletý pobyt ve věznici, kdy byl nutně odloučen od družky či svých dětí. Tím spíše je takové odloučení snesitelné i nyní v důsledku napadeného rozhodnutí.
18. Správní řízení nebylo třeba přerušovat do doby formálního vyřešení žalobcova vztahu k dceři. Lze dost dobře věřit tomu, že zmíněná dcera je skutečně žalobcovou biologickou dcerou. To však na závěru o přiměřenosti rozhodnutí nic nemění. Dcera i syn jsou dospělí lidé a bez blízké přítomnosti žalobce se zjevně dokázali obejít i po dobu žalobcova pobytu ve vězení. Družka žalobce je vietnamské státní příslušnosti a v případě zájmu může žalobce do země původu následovat. Integrace žalobce v ČR není stoprocentní, když žalobce doposud neovládá český jazyk, nýbrž hovoří vietnamsky. O jeho příbuzných ve Vietnamu vypovídala dcera, nelze tedy hovořit ani o tom, že by k zemi původu neměl vůbec žádný vztah.
19. Žalobcovo protiprávní jednání v ČR nesouvisí výhradně s jeho nelegálním pobytem, žalobce má bohatou trestní minulost. Žalobcova citace rozsudku Nejvyššího správního soudu, který

se navíc týkal správního vyhoštění, je proto nepřijatelná. Žalobcová kriminální činnost ve spojení s jeho neoprávněným pobytem v ČR dle přesvědčení soudu bohatě naplňuje kritéria žalobcem citovaného čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který hovoří mj. o ochraně veřejné bezpečnosti, zdraví, morálky, práv a svobod jiných či předcházení zločinnosti. Závěr o přiměřenosti rozhodnutí tedy obстоjí i v kontextu mezinárodních smluv, jimiž je ČR vázána, či ústavního pořádku. Na závěru o přiměřenosti nic nemění ani to, že žalobce může mít v budoucnu problémy se získáním nového pobytového oprávnění, což žalovaný neignoroval, naopak to ve svém rozhodnutí výslovně uvedl. Stejně tak správní orgány nepřehlédly, že žalobce trpí cukrovkou 2. typu, pročez si píchá inzulin. Žaloba tuto skutečnost v podstatě jen opakuje, aniž by vznášela konkrétní argumentaci proti vypořádání provedenému správními orgány.

20. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou. Proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud ve věci rozhodoval bez jednání, s čímž žalovaný vyjádřil výslovný souhlas a žalobce se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
21. Výrok II. o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
22. Žalobce společně s žalobou podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, o němž soud rozhodl usnesením ze dne 9. 10. 2025, č. j. 73 A 13/2025-29. Protože soud v souvislosti s tím doposud žalobci neuložil k úhradě soudní poplatků za návrh na přiznání odkladného účinku, činí tak nyní výrokem III. tohoto rozsudku, a to v souladu s položkou 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a analogicky dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích. Soudní poplatek ve výši 1 000 Kč je splatný v zákonné třídní lhůtě dle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. března 2026

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce